

DE POSTRYDER DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postryder verschijnt s'ondsdaags, s' donderdags en zaterdag.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLE, boekdrukker uitgever van dit blad, grootemarkt, 51, en bij alle post-directeurs.
Alle toezending van brieven, ammoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlijk, 30 centime.
De aankondigingen, per druksprek, 15 centime.
De rekenen, per druksprek 25 centime.

TONGEREN, DEN 18 JUNIJ.

Herinrichting van het leger.

Men leest in het *Vrije Woord* :

Volgens de dagbladen die ons deze week zijn ter hand gekomen, zou onze Kamer van volksvertegenwoordigers worden bijeen geroepen tegen de 12 der aanstaande maand, om te beraadslagen en te beslissen over de herinrichting van het leger.

Herinrichting van het leger is eigenlijk het woord niet dat past, maar men heeft eenen naam uitgevonden die de menschen niet te veel zou afschrikken; uitbreiding der soldatenmacht zou het nieuwe ontwerp eigenlijk dienen te heeten.

Iets wat van nu af zeker mag beschouwd worden, is dat het getal soldaten aanzienlijk zal vermeerderd worden.

Dus zal er elk jaar een veel grooter getal jongelingen door 't lot moeten aangewezen worden om hunne huisgezinnen, hunne broodwinning, voor de soldatendienst te verlaten.

En, om die verzwaren der bloedwet nog pijnlijker te maken, vraagt het gouvernement dat de vrijkoopling voortaan enkel zou mogen geschieden voor de loting en den minsten prijs daarvan zou worden bepaald op francs 1200.

Dit wil zeggen dat voor elken jongen dien men de schoonste jaren van zijn leven niet onder het kommando van eenen kaporaal wil doen doorbrengen, men frs. 1200 op voorhand zal moeten betalen, som die verloren blijft welk ook het nummer zij, gelukkig of ongelukkig, dat bij de loting den jongeling ten deel valt.

Wat burgermensch, die eenige zonen heeft, zal uit zijnen kleinen handel, uit zijne kleine nijverheid, herhaalde malen de som van frs. 1200 kunnen trekken, om ze in de kas van het gouvernement te gaan storten?

En wat zal er geworden van al de jongelingen wier loopbaan plotselings op twintigjarige leeftijd wordt onderbroken? Hoe zullen zij hun bestaan vinden wanneer zij van de soldatendienst terug komen?

Om die vragen bekommert zich het gouvernement weinig en de leden der Kamers sluiten de ooren, om geen antwoord te moeten geven dat aan het hof niet geern zou gehoord worden.

Ja, de wet die toekomende maand waarschijnlijk zal gestemd worden, moet bloedige tranen doen storten in duizende en duizende huisgezinnen!

Moord en zelfmoord te Antwerpen.

Wij hebben reeds verleden donderdag de omstandigheden verhaald van de dubbele misdaad begaan in de statie van Antwerpen. Schutz, een bediende van den ijzeren weg, had, zoo het schijnt grootelijks te klagen over de handelwijze van den statie-overste Lenglé, die, volgens de gazetten den ongelukkigen Schutz op alle manieren vervolgde. Dit schijnt de rede te zijn waarom Schutz den oversten vermoord heeft.

Wij hebben in ons voorlaatste nummer verhaald op welke wijze Schutz M. Lenglé doodgeschoten en zich daarna zelve door het hoofd geschoten heeft. Ziehier eenige verdere bijzonderheden die wij in de dagbladen van Antwerpen vinden :

Wij zijn in staat gesteld de laatste woorden mede te deelen, welke de ongelukkige Schutz, alvorens zijne misdaad te plegen, aan zijne oudste dochter heeft geschreven.

Deze laatste woorden van den vader aan zijn kind zijn geschreven op stukjes papier welke uit eenen schooltafel zijn gescheurd.

Uit deze bladen kan men ten zelfden tijd de vastberadenheid en de wanhoop van den ongelukkige opmaken.

Ziehier wat wij aan de laatste bladzijden eens mans, die gedurende zijn leven zoo veel geleden heeft, ontleenen :

« FRANÇOISE,

» Lief kind, ik ben af, ik ben ten einde mijn geduld; ik heb zoo lange jaren mijn plicht vervuld, beter als een kollega; ik heb alle middelen beraamd om mijn recht te doen gelden, en al mijne klachten zijn verworpen geweest, en dit alles door de goedwilligheid van Lenglé, de chef van de statie. Ik heb er mij over gewroken; dit onrecht kon ik niet dulden, want een onrecht moet het genoemd worden; en eenieder zal u dat bekennen.
» Ik heb nu bijna het gezicht helemaal ver-

loren, en de doctor van Vilvorde, mijnheer Rayé, heeft mij verzekerd dat ik heelmaal blind zou geworden zijn, en ik word dat gewaar, want van dag tot dag wordt mijn gezicht slechter.

» Zoo, lief kind, nu heb ik mijn ontslag gekregen van den minister en daar blijft voor mij niets meer over dan bedelen gaan of naar Hoogstraten; en dat is niet verdragelijk, want die barbaarsche behandeling, eenieder schreeuwde dat het ene schelmrij is, en ik heb dan liever het graf te verkiesen als zoo een droevig lot te aanvaarden. Ik heb mij dan gewroken over den booswicht die er de schuld van is.

» Zoo, Françoise, ik rade u aan van uwe dame goed in te volgen; ge zijt nu op goeden weg, en denkt op uwe kleine zuster, en houd haar altijd voor wijs en oppassend te zijn, en moest aan hare eer iets overkomen... Schrijf... Gij hebt nog eene tante te Brussel, en eene tante te Parijs en eene oom; verzocht hun hulp; ik heb voor hen veel gedaan toen zij nog te jong waren, om hun brood te verdienen.

Van als het menschezaad is in den mensch ontvangen, komt reeds de dolk des doods hem over 't hoofd te hangen, Al wie het leven heeft, al wordt hij nog zoo groot, Die is met al zijn macht een offer aan den dood. Al wat begint volindit, de mensch en zijne werken Die sterven in het lot, bepaald zijn hunne perken. 't Zij om een diadeem of eene mijter dekt. 't Is alles poppengoed, waarmee het noodlot gekt. De menschen zijn gelijk, gelijk zijn zij geboren; Het is de deugd alleen die u maakt uitverkoren. 't Zij men hier Paus of Vorst of zijne hoogheid hiet, Die ijde dweprijg geldt toch bij Caro niet. De wereld is 't tooneel, waarop wij al verschijnen, Waar elk zijn rollen speelt, waarf wij al verdwijnen, De valhoek schuift voor ons, als om de dood gemaakt. Daar 't marionettenspel dan ook een einde maakt. Den een doet zijnen loop, door welk angst aangedreven, Een ander wil door roem tot aan den hemel steven; Cesar bezat een kroon, Diogenes een ton, En beiden opdat men aldus hen roemen kon. 't Zij men een hof bewoont of men leeft in paleizen, Het is toch vast bepaald eenmaal van hier te rijzen, De dood die is ons lot en geen zoo hooge macht Die ons ontzetten kan, geen die genaau verwacht. Maar daar is 't verschil groot bij alle stervelingen Hoe dat noodlottig uur bij hen komt in te dringen, 't Een sterft bij, een ander marielt zich ter dood.

(Hier volgen eenige onsamenvhangende woorden; op het volgende stukje papier herhaalt Schutz dat het leven hem in zijn toestand ondraaglijk is en dat hij liever zich wilde wreken.)

» Lief kind, zeg mij vervolgden, ik heb altoos van gelacht geweest van met u en uwe kleine zuster eenen gelukkigen dag te genieten, maar die booswicht heeft dat belet, en daarvoor heeft hij geboet.
De brief bevat de hoop dat de familie zijne kinderen des noods zal helpen en eindigt aldus :
« Wat mij betreft, lief kind, weest niet ongerust voor mijne zaligheid, want ik ben te biechten en te Communie geweest, eer ik de daad begaan heb Françoise, doet dan uwe plicht en houd het uwe zuster voor, en verstaat malkander zoo het betaamt en de Gods voorzienigheid zal u een gelukkig lot beschikken.

» Lief kind... ik... kan... niet... meer.

« EMANUEL JOANNES SCHUTZ. »

Vrijdag namiddag om 3 moest de lijkeplechtigheid plaats gehad hebben van Schutz. Om 3 ure waren er meer dan twee duizend personen er meer dan 50 rijtuigen in de omstreken van het Gasthuis geschaard.

Enige oogenvlikken later verscheen de prachtige corbilliard gespannen met schoone paarden bekleed in rouw, welke door de politie genoodzaakt werd de plaats te verlaten als ook de rijtuigen.

Het volk werd verontmoedigd, er onstond hier en daar eenige wanorde, een persoon werd aangehouden voor straaltwift, een andere voor tegen twee eerwaardige paters geroepen te hebben : haert haert.

Om vijf ure verscheen de corbilliard voor de tweede maal onder het algemeen handgeklap en geroep van hoera! tussehen dien tijd wierp men boven op de corbilliard een aantal prachtige kroonen, het geroep scheen niet op te houden, toen de politie alsdan verscheen en hem voor de tweede maal deed wegrijden. Alsdan verscheen de lijkebediende bij M. Cornet hem zeggende dat de zaak voor het gerecht zou verschijnen indien hij het lijk niet liet volgen daar hij zijn afschrift van het Stadhuis had bekomen.

Daar de politie bleef verweeren is het volk om 5 1/2 ure min of meer verdwenen. Algemeen is men van gevoelen dat de ter aarde bestelling beiden laat in den avond zal plaats hebben, om alle verdere betoogingen te voorkomen.

Eene weduwe, welke onlangs te Gent voor de derde maal in het huwelijk getreden was, keerde pisteren namiddag met haren echtgenoot van de huwlijksreis terug.

Het gelukkig koppel begaf zich naar de woning der vrouw, in eene straat der vijfde wijk gelegen.

Op het gelaat van den bruidegom was de grootste zaligheid te lezen. En inderdaad hij ging in het bezit vallen van de gansche fortuin zijner welbemunde.

En deze fortuin scheen nog al kolossaal te zijn. Zijne wederhelft hield kruidenierswinkel, en zij had haren bruidegom wijs gemaakt, dat zij beide met behulp van hare talrijke kalanten, door de wereld zoude gerold hebben.

Vol vreugde stak de pasgehulde man dan ook den sleutel op de straatdeur, en het koppel trad binnen, met het vaste besluit van onbegrijpelijk den welvoorzien kruidenierswinkel te gaan inspecteeren.

Maar o verbazing ! te leurstelling ! alles was verdwenen.

Men doorliep de verschillende vertrekken. Niets trof men aan dan blinde muren : meubelen, koopwaren, enz., enz., alles had het hazepad gekozen tijdens het vermakelijk huwelijkseise.

Zouden kwaaddoeners, dieven in de woning gedrongen zijn ? Zouden zij deze zoodaag hebben kunnen uitplunderen, zonder dat iemand der buren er iets van had bemerkt ? Dat was onmogelijk.

Er viel niets anders te doen dan de geburen eens te ondervragen. Dit gebeurde dan ook werkelijk.

De geburen verklaarden dat men inderdaad, en nog al bij klare dagen, alles uit de woning had gehaald. En de plunderaars waren geene andere geweest dan de mannen van de wet.

Ziehier hoe de gansche zaak zich had voorgedaan :

Daar het huwelijkseise van de goede weduwe, die met haren derde man getrouwd was, maar al te lang duurde, waren de talrijke schuldeischers der kruidenierster ongerust geworden, en, niet anders denkende dan dat de nieuw gehuwden niet meer zouden wedergekeerd zijn, hadden zij het gerecht aangesproken en beslag gelegd op meubelen en kruidenierderijen.

Alles was gerechtelijk en wettig verkocht geworden, en zoo kwam het, dat de blijde bruidegom, toen hij zijnen voet in het land van belofte meende te zetten, niet anders vond dan eene woestenis, 't is te zeggen, eene woning met vier blinde muren.

Dat de bruidegom eene tronie zal getrokken hebben als eene azijnflesch laat zich gemakkelijker begrijpen. De bruid, van haren kant, kon niet anders dan het voorbeeld volgen van haren derde man, en het oude spreekwoord in praktijk stellen : « 't is ver van lachen, zei de bruid, en zij kreest. »

— IJSELUK TOONEEL IN EEN WAGGON. — In een spoorwegtrein-rijtuig der 3^e klasse van een der treinen, die donderdag namiddag van Parijs naar Dyon vertrok, had een verschrikkelijk tooneel plaats in de nabijheid van het station van Blaisy.

Onder de talrijke reizigers, die in dezen wagon zaten, bevonden zich drie vreemdelingen, naar men veronderstelde Vlamingen. Ten elf ure heerschte er eene volkomen stilte in den wagon; allen sliepen of zochten slaap. Plotseling echter staat een der vreemdelingen op en werpt zich swoedend op zijne medereizigers, die hij slaat en bijt.

Hierop greep eene schromelijke verwarring plaats. Ieder begreep met een krankzinnige te doen te hebben, en men trachtte zich te verbergen, in plaats van den ongelukkige die geweldiger terende en razende steeds verschrikkelijker te werk ging, zooveel mogelijk te keer te gaan.

Zijne medereizigers waren zoo verschrikt dat twee hunner de portieren opende en op het planker langs het spoorweg-rijtuig eene schuilplaats zochten.

Eindelijk toonde een zoutaaf meer moed dan de overigen; hij pakte den krankzinnige aan en trachtte hem op een grond te werpen.

Zijn tegenstander was wel zeer sterk, maar eindelijk slaagde hij er toch in om, niettegenstaande hij ernstig gebeten was, de krankzinnige buiten het portier te werpen, zoodat de ongelukkige op den weg te recht kwam.

Men weet nog niet sedert wat er van hem geworden is.

De reizigers kwamen in een ellendigen toestand te Dyon aan, waar hunne wonden verbonden werden.

— EEN VERSTANDIGE KONING. — Toen Hendrik de IV den troon bestieg, moest hij oorlog voeren tegen de Ligue met eene leegte schatkist. De sinds lang onbetaalde soldaten zonden een van hunne bevelhebbers, om geld van Zijne Majesteit te verzoeken, dewijl het hun niet meer mogelijk was, langer hunne soldij te onthoren.

— Ik begrijp het, mijnheer ! zegde de vorst op vriendelijken toon, maar weet ge ergens geld te vinden, zeg het mij dan, en geerne wil ik meegaan. Dit minzaam gezegde stelde het leger te vreden; men wist, dat de koning zelve niets missen kon, en vertrouwd Hendrik genoeg, om

op beteren tijd te wachten. Om dien zelfden tijd, sprak een soldaat den koning aan en verzocht alleen drij woorden te spreken; het werd hem vergund, zij waren : geld of spoorst. — Ook mijn antwoord, zegde de vorst, behelst drij woorden : geen van beiden.

Frankrijk.

Men zegde in Parijs, dat het bezoek van den ezaar bij keizer Napoleon ten gevolge heeft gehad het sluiten van een of- en defensief verbond tussehen de twee soevereinen. Dit verbond zou een anderen grondslag kunnen hebben dan de kwestie van het Oosten. De tijding wordt echter zoo lichtelijk niet aangenomen, aangezien zij Engeland, Oostenrijk en Pruisen zou kwetsen. Een zoodaag verbond zou de zaken meer bemoeilijken dan bevredigen.

Er wordt nog altijd gesproken over het bezoek van den Paus te Parijs.

Er schijnt hoop te bestaan, dat M. Jules Favre de verdediging zal voordragen van Berezowski, den pleger van den aanslag op den Keizer van Rusland. M. Jules Favre heeft, niettegenstaande zijne ongesteldheid, eenige hoop aan degenen gegeven, welke hem de vraag deden.

Er dreigen weer nieuwe moeilijkheden uit te hersten tussehen Engeland en Amerika, ten gevolge het kapen van drij amerikaansche schepen in de St-Laurensrivier.

Parijs, 17 junij.

Keizer Napoleon, welke lichtelijk ongesteld was, heeft de receptiën niet kunnen bijwonen, welke er gisteren in de Tuilerien hebben plaats gehad.

De keizerin heeft den groot-hertog en de groot-hertogin van Mecklenburg-Schwern en den graaf en de gravin van Vlaanderen ontvangen.

De onderkoning van Egypte is gisteren avond ten 11 ure hier aangekomen. Generaal Payerl, M. Rainboux, de prefekt der Seine en de politieprefekt hebben hem in de statie afgewacht. De onderkoning werd in hofrijtuigen naar het paleis der Tuilerien gebracht; alwaar hij door de keizerin ontvangen werd. Hij heeft het paviljoen Marsan betrokken.

De *Moniteur*, verslag gevende over het vertrek van den koning van Pruisen, zegt dat Z. M. den wensch had uitgedrukt, dat zijn vertrek zonder plechtigheid zou plaats hebben.

De koning heeft den keizer bedankt voor het onthaal hetwelk hij te Parijs genoten heeft.

De beide vorsten hebben niet de grootste vriendschap van elkander afscheid genomen.

— Het dagblad *la France* meldt, dat Z. H. de Paus van de aanwezigheid der bisschoppen te Rome zal gebruik maken om een Concilie te houden.

Mexiko.

Men leest in een parizerblad :

» Eene depeche, welke wij reeds hebben meêgedeeld, meldt dat de generaal Miramon, aan de gevolgen der gele koude is leezveken en dat de generaals Castillo en Mejia gefusilleerd waren.

» Miramon is waarschijnlijk bezweken aan de gevolgen der wonde welke hij gedurende de belegering van Queretaro aan de beide beenen bekomen had. Men zal zich herinneren, dat die wonde als doodelijk beschouwd werd en dat herhaalde malen de tijding d'n dood van den mexikaanschen generaal door de amerikaansche dagbladen was overgemaakt.

» Voor wat Castillo en Mejia betreft, deze zijn, even als zoo vele hunner wapenmakers, onder de jaarstische kogels gevallen, en wellicht is het dit feit, hetwelk aandacht heeft gegeven tot de geruchten betrekkelijk de fusilleering van Maximiliaan zelve.

» De *Standard* van Londen, herhaalt echter de tijding dat Maximiliaan den 16 mei's morgens, dit is te zeggen den dag na de inneming van Queretaro, zou gefusilleerd zijn. Deze tijding zou te Brownsville, eene amerikaansche stad gelegen tegenover Matamoros, door mexikaansche officieren zijn overgebracht. Niels in de depechen, welke er te Parijs en te Weenen zijn ontvangen, bevestigd tot hiertoe deze vreemde tijding, waarvan de *Standard* de verantwoordelijkheid op zich neemt.

» Men meldt verder dat de hoofdstad Mexiko, eindelijk in de macht der liberalen is gevallen en dat de keizerlijke generaal O'Haran, welke er met Marquez het bevel voerde, voor de inneming der stad door dien laatste gefusilleerd is, onder de beschuldiging van verradelijke onderhandelingen met de juristen te hebben.

New-York, 14 junij.

Maximiliaan is in het geheim door een krijgsvaard gevonnisd.